

О бојкоту, или 1000 зашто, 0 зато, једно како

Пише: Младен Скендерија
уторак, 03 март 2020 01:50

Владавина јесте институционализовани облик моћи, али владавину чини међузависност подсистема и механизма власти. Међутим, када од међузависности остане зависност, и када сви подсистеми и механизми власти зависе од једног човека, онда је извесно дошло до деформације републиканско-демократске конституције, граничне ситуације у којој демократија нестаје, а аутократија настаје.

Уместо да владавина буде врста промоције Уставности, државности и права, комбинацијом бројних фактора (формације на власти без идеологија и програма, пасивно цивилно друштво, зависни медији, несвесни грађани и морално посрнули ауторитети...) дошли смо до, страначки узурпираних институција у функцији промоције Једног човека, до институционалне изградње култа личности Једног човека, Једног човека од кога све зависи!

Један човек је производ свих нас и Он нам се није случајно десио.

О бојкоту, или 1000 зашто, 0 зато, једно како

Пише: Младен Скендерија
уторак, 03 март 2020 01:50

Оно што је у политици Монтеस्कје називао чашћу и врлином, није постојало и на томе је настао страх као принцип владавине у више појавних облика – егзистенцијални страх, страх од падања под удар медија без регулаторне контроле и мере у изношењу неистина, страх од многобројних неименованих „спољних непријатеља и домаћих издајника“, а чак се и први пут од деведесетих поново сервира и спинује кроз масмедије и монологе преторијанске гарде Једног човека и страх од промена (Ко ако не Он, Можда је све ово лоше, али могло је да буде много лошије, Није Он крив, Шта Он може...)

Феноменологија страха од промена, показује да лекције из блиске историје нису научене, а да популистичке аутократе, кад већ контролишу медије, могу то обилато да користе.

Први пут у историји Један човек, онај од кога све зависи и чије име у позитивном контексту свако из власти мора да помене у обраћању медијима, онај који једини дијалог са неистомишљеницима води када их замисли на скоро свакодневним конференцијама за медије, демострира моћ експлицитним неуважавањем грађана, институција, струка...

Он све зна, он је мера свега, сви смо лоши, само је он добар и све што је добро, добро је захваљујући њему.

У седмогодишњем периоду, раст задужености је номинално порастао приближно колико и кумулативни раст БДП-а, иако је просечна зарада виша, а минималац повећан скоро 40%, због повећања фискалних и парафискалних намета стандард грађана је нижи, а привреда мање конкурентна. Ни ту реченицу, тај податак гласачи не могу да чују.

Слабост коју је показао систем транзицијом из нејаке демократије у аутократију у јачању, капиларно се шири у све сфере друштва, од економије до образовања.

Власт која не одговара на питања грађана, која на 1000 зашто даје нула зато, којој је наводни полиграф мера истине, од уговарања Београда на води и рушења у Савадалој, као првом појавном облику галопирајућег канцера на владавини права, вишегодишњем континуираном препакивању удела власништва у медијима у функцији чвршће контроле и садржаја и форми, преданом раду на систематском исисавању новца из Јавног сектора у страначки блиске кругове, од поменутог Београд на води, куповине Коперникуса, Уредбе о подстицајима страним филмским продукцијама, субвенцијама,

О бојкоту, или 1000 зашто, 0 зато, једно како

Пише: Младен Скендерија
уторак, 03 март 2020 01:50

несразмерно великим трошковима за често непотребне и предуге радове у градовима, куповини новогодишњих украса у невероватним обимима и износима, Крушиком, дипломама, докторатима, доказаним и недоказаним плагијатима и преварама, донаторима Странке у износу који донатори од странке добију у кешу, ненабројивим другим питањима на које једноставно нема одговора, а и зашто би било, пита се сигурно Један човек. Па, снимци убистава, пљачки се у дану у таблоидима објаве, а снимка несреће са Дољеваца, који је забележен са најмање десет камера и даље нема. Снимак није видела јавност, до снимка ни Суд не може да дође али је по његовом признању тај снимак видео Он!

Осећај инфериорности поштене интелигенције сигурно постоји, мало је идеја о којима у опозицији постоји сагласност, а око бојкота се опозиција поделила на 3 дела: псеудоопозицију коју представљају људи који раде за власт, опозицију која тражећи свој пут жели да остане у институцијама система, опозицију која на граничну ситуацију даје гранични одговор – бојкот свих избора.

Како до промена? Најбоље би било да се снаге промена уједине око неколико тачака јер у овој фази аутократије нема простора за дијалог него морају да се створе предуслови за дијалог.

Како најбрже до промена?

Аргументи за учешће и за бојкот избора су политички донекле оправдани. Али, аргументи за излазак на изборе су потрошени 2016. године.

После 2016. године, иако се тада чинило да услови за изборе не могу да буду још лошији, опозиција се суочила са ућуткивањем и у Скупштини и то кроз подношење амандмана посланичких група које подржавају власт, како би време за амандане било потрошено. Дан за питања је дан за ћаскање посланика власти са онима које су изабрали, а ни у одборима опозиција не може доћи до речи. И медији су под јачом контролом, а институције још послушније.

Порука је: излазак на изборе нас одаљава од промена. Излазак на изборе је гаранција још једног пуног мандата за власт, гаранције контроле свих инструмената и механизма манипулације бирачким телом и институцијама за предстојеће председничке изборе који долазе најкасније 2022. године.

Дан после бојкота, питање је шта? Али, сигурно је шта опозиција у случају изласка на изборе ради дан после избора – скоро ништа. Легитимитет неслободним изборима власт оберучке прихвата, опозиција добија мандате, сигурно финансирање у следећем периоду, али дијалог и даље не постоји, ефективне и квалитативне промене у систему, друштву, држави су још даље. Грађани не добијају ништа!

Бојкот отвара перспективу, даје шансу, показује да су политичари спремни на жртву, излазак из институција и артикулацију незадовољства грађана са позиције самих грађана, успостављају се предуслови за цивилну солидарност, покреће се реверзибилан процес алијенације политичара од грађана, иако су и неки од тих политичара који улазе у бојкот били део негативних процеса.

О бојкоту, или 1000 зашто, 0 зато, једно како

Пише: Младен Скендерија
уторак, 03 март 2020 01:50

Бојкот је одговор на узурпацију свих могућности у којима се демократија увек изнова самопотврђује као учешће грађана у јавним стварима, одговор на чињеницу да су кампања и Дан избора у Србији један од егземплара недемократије у Европи у XXI веку.

Противници бојкота се гласно питају, а многи поборници бојкота латентно: шта бојкот доноси. Одговор је понашање власти од када је „бојкот однео шалу“, од спуштања цензуса на 3% што је дубокодемократски лимит, у одсуству мешовитих (пропорционално-већинских) избора, усвајања закона који годинама чекају – порекло имовине, отете бебе, удео жена на листама. Многи закони су мртво слово на папиру, посебно они који се односе на медије и финансирање странака, а вероватно ни ови закони неће доживети своју промоцију у пракси. Али, власт показује нервозу, бојкот је тема и у интернационалним форумима, бојкот је прст уперен у генератор недемократије – власт и, на крају, Једног човека, човека који је тиме што се пита за све недемократски и противуставно одабрао и да буде одговоран за све.

Бојкот ће сам себе оправдати, можда и онда када сви заступници бојкота буду најмање веровали у то.

(Аутор је правно-политички аналитичар, дипломирани политиколог, мастер Јавног права, 1975. годиште, почео каријеру као новинар, а од 2002. запослен у финансијском сектору.)